

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095013088/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Min ganger svanser hæftig med sin røde hale, og når den ry-
ster sin mæke, regner det ned over os med meteorstene. Det
dunder i mælkevejen, hvor jeg rider frem; min hest sparker
stjærnesand op, og lange lyn slår ud fra dens hove.

Så kom jeg da til himlens port. Men da St. Peder så mig kom-
me austigende på den måde, satte han en bister mine op og spur-
te:

Nå, du er formodentlig digter?

Ja vel er jeg det, svarede jeg.

Da blev St. Peder vred, og i sin hidsigthed hug han sine negler
mod porten og det så voldsomt, at englens, der netop var ved at
indøve en ny melodi, for op skrigende som en flok høns og flag-
rede i hovedkuldts forfjamskede helt over i den anden ende af
himlen, hvor de yngste knøb ind mellem Gud Faders almægtige
fødder og lukkede øjnene.

Digter! skreg St. Peder. Alvidenhed har i jordbeboere ikke få-
et og skal ingen sinde få, så længe jeg har et ord at sie beroppe, og
almagt hsi lidt – men hvad har det hjulpet? Alvidenhed digter I
jer til, almagt digter I jer til, og ikke et øjeblik har vi fred for jer.

Hvor er den groft af dunkelhed, hvor er den mur af mørke,
det har fået jer til at stanse? Alle grænser har I overskredet. Hvad!
Har I ikke været nede at stikke jere fingre i helvedes gulv for at
lugte, hvad slags hus det var? Har ikke jere næser opsmappet dam-
pen fra de sammesteds væsende gryder? Har I ikke anet jer gen-
nem lukkede døre ind i himmerig og i tanken gnedet jer op ad
englens hellige klædeboni? Ja, selv den eneste sande Gud kan ik-
ke sidde rolig på sin trone, fordi I hvert øjeblik digter jer op ved
siden af ham, ja og somme tider digter I ham helt ned af den.

Og englens ser digternes frække tanker vandre imellem sig,
for vi kan ikke holde jert digteri ude, det går omkring og griner
os lige op i næsen liksom i sin tid de engle, som nu er vel forvare-
de. Men det gør, at de salige hvert øjeblik synger fakk, og at de-
res lovsang hyder skrattende.

Ingenting forstås I; her véd selv de mindste langt mer end alle
jere lærde, og forudse kan I ikke en tomme ud over jere næse, og
dog digter I jer til alting. Har I ikke villet lodde selve uendelig-
hedens bund? Har I ikke osse løftet jere hoder på jere nysgærrige